

Het liefdewerk van de komende Herder der schapen

Ds. J. IJsselstein - Ezechiël 34:16 – Advent – Voorbereiding

Liturgie:

Psalm 143:1,8

Psalm 143:2

Lezen Ezechiël 34:11-24

Psalm 77:1,2,6

Psalm 89:14

Psalm 68:5

Gemeente, de preek in deze dienst van voorbereiding op de bediening van het sacrament van het Heilig Avondmaal, dat zo de Heere wil en wij leven volgende week zondag bediend zal worden, de preek van vanmorgen gaat over Ezechiël 34 vers 16, in het bijzonder over het eerste deel van dat vers.

Laten we deze tekst, het zestiende vers van Ezechiël 34 samen lezen. Daar staat het woord des Heeren als volgt geschreven:

Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken, maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal ze weiden met oordeel.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

Het liefdewerk van de komende Herder der schapen.

Dit is het liefdewerk van de komende Herder der schapen (we zullen het zien in vier aandachtspunten):

- 1. Zoeken** - *Hij zal het verlorene te zoeken*
- 2. Terugbrengen** - *Hij zal het weggedrevene terugbrengen*
- 3. Verbinden** - *Hij zal het gebrokene verbinden*
- 4. Sterken** - *Hij zal het kranke sterken*

Dus, vier aandachtspunten: de grote Herder der schapen zoekt, brengt terug, verbindt en sterkt.

Gemeente, de boodschap van de profeet Ezechiël is gericht tot de ballingen die in Babel zijn. Maar in dit hoofdstuk, in Ezechiël 34, richt de profeet zich vooral tegen de eerdere *koningen* van Juda.

Zij hadden, dat was hun Goddelijke opdracht, zacht, vriendelijk en liefdevol moeten zijn, zoals een herder is voor zijn schapen. Maar zo zijn ze niet geweest. Ze zijn wreed geweest, ze hebben de mensen hard laten werken zonder hun loon uit te betalen, ze hebben onschuldig bloed vergoten en ze hebben geheerst over de ruggen van de zwakken in de samenleving (Jeremia 22:1-3, 13-17).

En nu, daardoor, door het wanbeleid van die herders, zijn de schapen verstrooid (vers 4). Zoals later, in de tijd van de omwandeling van de Heere Jezus op de aarde, de schapen verstrooid waren door de harde leer van de Schriftgeleerden en de farizeeën (Matt. 9: 36). Daarom riep Hij, Koning en Herder, Jezus Christus, ook toen, juist die schapen toe: *Komt herwaarts Mij, allen vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven* (Mattheüs 11:28).

Want de wereldse heersers, de aardse herders kunnen u geen rust bieden, dat kan Ik alleen. Dus: kom tot Mij!

Door dat wanbeleid van die koningen van Juda en van andere leidinggevendenden zitten de ballingen dus nu in Babel: de verstrooide schapen van het huis Israël.

Is het nu echt definitief voorbij? Of is er nog hoop? Of is er nog reden om uit te zien en te verwachten?

Hebt *u*, die moet zeggen ‘Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis is rechtvaardig’, hebt *u* nog reden voor adventverwachting, hebt *u* nog reden tot hoop in deze week van voorbereiding?

Jazeker, maar... let op. Het komt *niet* daar vandaan, waar u het tot nu toe steeds van verwachtte. Het komt *niet*, het komt *nooit* meer van uzelf.

Kijk maar in vers 11: *Want zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken.*

Dit is iets om stil van te worden... (...).

De *Heere HEERE*, de Almachtige, de eeuwige God, de God van het eeuwige verbond, zegt: Ziet! Let op! Kijk! Luister!

Ik zal. Het komt voort uit Mij, het komt voort uit Mijn eeuwige, eenzijdige welbehagen!

Ik zal naar *Mijn schapen* vragen. Ze zijn van Mij. Ze zijn Mij door de Vader gegeven.

Van alles wat nu volgt, is dit de achtergrond, de beweegredenen, de bron en de oorsprong: Gods eeuwige welbehagen.

Ik zal: het begint bij Mij, het komt van Mij!

Ik zal naar *Mijn schapen* vragen.

Want Ik, de Vader, heb die schapen in de stille eeuwigheid aan Christus gegeven.

En Ik, Christus, heb die schapen van de Vader gekregen. En in de tijd heb Ik ze gekocht met de prijs van Mijn kostbare bloed.

Om stil van te worden... *De lofzang is in stilheid tot U, o God* (Psalm 65:2).

Want..., hier hebben wij geen woorden voor. Voor dit, wat Johannes schrijft: *Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden* (1 Johannes 4:10).

Voor dit, wat de Heere zegt door de mond van Jeremia: *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid* (Jeremia 31:3^b)

Ik, zegt de eeuwige, drie-enige God, Ik zal naar Mijn schapen vragen. Ook in deze week van voorbereiding.

En *hoe* doet de Heere dat?

Door het werk van de enige Herder, door het werk van de toen nog komende en inmiddels gekomen Messias der Schriften, de Heere Jezus Christus. Kijk maar in vers 23, waar de Heere zegt: *En Ik zal een enige Herder over hen verwekken, en Hij zal hen weiden, namelijk Mijn knecht David; die zal ze weiden, en Die zal hun tot een Herder zijn.*

Hoe zal de Heere naar Zijn schapen vragen? Door middel van het werk van de enige Herder, de Heere Jezus Christus, door middel van het werk van Zijn Heilige Geest.

En *wat* dat werk, dat ‘weiden’, inhoudt, dat zien we vooral in vers 16a.

We overdenken die woorden vanmorgen vooral als een spiegel voor ons hart.

Als een spiegel voor ons hart, om te weten of de nodiging van het Heilig Avondmaal ook tot ons komt. Om te weten of de Heere (zoals Psalm 23 dat zegt) volgende week ook voor ons de tafel toericht.

Want *wie* nodigt de Heere tot zijn tafel? *Zijn schapen!*

De schapen die Hij voedt en weidt, zoals de Heere dat zegt in vers 14 en 15: *Op een goede weide zal Ik ze weiden, en op de hoge bergen Israëls zal hun kooi zijn; aldaar zullen zij nederliggen in een goede kooi, en zullen weiden in een vette weide, op de bergen Israëls. Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE* (Ezechiël 34:14-15).

En in het daaropvolgende vers, in vers 16, staat een typering van Zijn bijzondere werk, juist onder die schapen.

We gaan daarop letten op onze eerste gedachte:

1. De Herder zoekt.

Zijn liefdewerk is zoeken. Er staat: *het verlorene zal Ik zoeken.*

In Babel zal de Heere verloren ballingen zoeken, om ze uiteindelijk terug te brengen naar het land waaruit ze zijn weggevoerd.

Maar er is alle reden om dit direct toe te passen op de Heere Jezus Christus.

Hier nog staat de belofte: *het verlorene zal Ik zoeken.*

Maar in Lukas 19 staat de vervulling, als de Heere Jezus zegt: *De Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was*

(Lukas 19:10).

Het *verlorene*...

Verloren in de eigen ervaring van het hart... Zoals een drenkeling die van een schip gevallen is, of zoals iemand die door de getijdestroom is meegenomen, en die niet anders kan denken dan: ik ben reddeloos verloren. Ik heb geen kracht om te zwemmen, ik heb niets om me aan vast te grijpen...

Ik zou wel willen bidden, en dat doe ik ook, maar ik voel dat ik niet kan bidden.

Ik zou wel berouw willen hebben, en mijn hart snikt het ook uit van berouw om al mijn zonden die Gods hoogheid schonden, maar toch: mijn harde hart wil niet breken zoals het zou moeten breken. Want ik zou wel willen smelten, maar mijn hart wil niet...

Hoewel... (en daar is het geestelijke gevaar, dat dreigt voor die verlorenen), hoewel ik hoop..., dat *ik* mijn leven toch nog wat kan verbeteren: door minder zonden te doen, of door echt anders te gaan leven. Daardoor zal de Heere misschien wel wat gunstiger gestemd worden, daardoor zal misschien Zijn toorn of een deel van Zijn toorn worden afgewend.

Alsof je je, drijvend in een brede rivier, vastklemt aan een zinkende tak.

Zolang u hoop hebt op uzelf, zult u geen vrede vinden, zult u niet zalig worden.

Zolang u hoopt op uzelf (zeker, ik weet dat al Gods kinderen daar steeds weer naar terug neigen, want we willen het ten diepste *zelf* doen), maar toch zeg ik: zolang u enige hoop hebt op uzelf, zolang u beloften doet van beterschap in hoop op uw eigen kracht, zolang is

er voor de Christus geen plaats in uw hart. En zo kunt u ook niet aan het Heilig Avondmaal gaan.

De tafel, die hier volgende week staan zal, is een tafel voor mensen die werkelijk aan de weet gekomen zijn: *ik ben verloren!* Ik ben door eigen schuld verloren. En in al die verlorenheid (bij zichzelf hebben ze geen hoop, zien ze geen weg, hebben ze geen moed en kracht), in al hun verlorenheid hebben ze hun hoop en verwachting gericht op Hem, *buiten zichzelf*, op de Heere Jezus Christus, die gezegd heeft: Ik ben gekomen om het verlorene te zoeken.

De banden des doods hadden mij omvangen, en de angsten der hel hadden mij getroffen; ik vond benauwdheid en droefenis. Maar ik riep de Naam des HEEREN aan, zeggende: Och HEERE! bevrijd (U!) mijn ziel (Psalm 116:3-4)

Zulke mensen ervaren en zullen ervaren: *De HEERE is genadig en rechtvaardig, en onze God is ontfermende* (Psalm 116:5). Want Hij ontfermt zich over het verlorene.

En Hij *zoekt* het!

En dat is nu juist zo onmisbaar voor mensen die van zichzelf geen hoop meer hebben, die geen hoop meer hebben op eigen inzicht, op eigen kunnen en krachten.

Ze zeggen: *Ik God zoeken? Ik tot Hem gaan? Ik Hem aannemen?*

Wat een troost! Om stil van te worden, stil tot God... *Hij zoekt u!* De Meester is daar en *Hij zoekt u!* Juist u!

Spreek Hem niet tegen. Zeg niet: 'dat kan niet, dat is te groot.'

Zeg dan liever niets. Zeg liever: 'als U het zegt, Heere, dan is mijn ziel stil tot U. Ik kan het niet begrijpen, dit is groot, dit is wonderlijk, en daarom zal ik in de stilte van mijn verbazing zwijgen en luisteren naar Uw stem...'

Wat een *troost!* Wat een troost voor verloren mensen, die verlangen naar God, die zuchten om licht, die hopen op de Heere en uitzien naar Hem. Hij zoekt het verlorene! Hij zoekt het verlorene, dat (nee, dat van zichzelf de Heere nooit is gaan zoeken, maar dat) door Hem *zoekende gemaakt* is, maar zelf in eigen kracht de weg terug niet ziet.

Wat een troost: Hij zoekt het verlorene!

Maar het is ook een *spiegel tot ontdekking*. De avondmaalstafel is een tafel voor in zichzelf verloren mensen, die iets hebben geleerd, die iets gezien en ervaren hebben van hun diepe verlorenheid voor God, van wat de dichter zegt in Psalm 130: *Zo Gij, HEERE! de ongerechtigheden gadeslaat; Heere! wie zal bestaan?* (Psalm 130:3)

Als u daar nooit iets van hebt leren kennen (niet met het verstand alleen, maar ook in de ervaring van uw hart), dan moet u volgende week hier niet zijn.

De Zaligmaker heeft aan het Avondmaal geen troost voor u, en uzelf ervaart ook niet dat u dat nodig hebt.

Want de Heere zegt: Het *verlorene* zal Ik zoeken!

De Herder zoekt.

Onze tweede gedachte:

2. De Herder brengt terug.

Zijn liefdewerk is terugbrengen. Er staat: *Het weggedrevene* (dat wil zeggen het dwalende, het ronddolende) *zal Ik terugbrengen*.

Hoe vaak dwalen de schapen niet af? Weggelopen, dwalend, ronddolend, ver van huis? Door slordigheid, door zonde, door ongeloof ...?

Afgeweken van het pad van Gods geboden. De Heilige Geest (die hen zo genadig zocht) bedroefd...

Het kan zijn, dat we ons in de week van voorbereiding, kinderen van God, moeten scharen bij die *dwalende schapen*. Ik kan zo ver van mijn plaats zijn: zo wereldsgezindheid, zo vastgeplakt aan de aarde, terwijl ik het ondertussen niet meer zo nauw neem met de wet van de heilige God ...

Dan maar een keer overslaan?

Nee. Zo zegt de Heere: *Bekeer u, gij afgekeerde Israëel! spreekt de HEERE, zo zal Ik Mijn toorn op ulieden niet doen vallen; want Ik ben goedertieren, spreekt de HEERE. Ik zal den toorn niet in eeuwigheid behouden* (Jeremia 3:12).

Keert weder, gij afkerige kinderen! Ik zal uw afkeringen genezen (Jeremia 3:22).

Zeg dan toch juist in deze week van voorbereiding: *Zie, hier zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de HEERE, onze God!* (Jeremia 3:22)

Terwijl uw enige hoop staat op *dit* woord: Het weggedrevene *zal Ik* terugbrengen.

Gelijk schaap heb ik gedwaald in 't rond, dat, onbedacht, zijn herder heeft verloren; ai, zoekt *U* toch Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond; want hij volhardt naar uw geboden te horen (Psalm 119:88, ber.).

Hoop en vertrouw niet op uzelf. De Heere zegt: *Ik zal* het doen. *Ik zal!* Het is één van de zovele, machtige beloften van het eeuwige genadeverbond.

Als Mijn kinderen Mijn wet verlaten, dan zal Ik ze bezoeken met tegenspoed (met ballingschap), maar Ik zal Mijn gunst en goedheid over hen nooit doen eindigen, Ik zal niet feilen in Mijn trouw, noch Mijn verbond ooit schenden... (Psalm 89:14, ber.).

En dus: *Ik zal* ze Zelf terugbrengen.

Laten we, kinderen van God, als geestelijke dodigheid, hang naar de wereld, ver bij de Heere vandaan leven, ons leven tekent, in deze week van voorbereiding alle middelen gebruiken om onze ziel wakker te maken, om een heilig verlangen erin op te wekken, door stil gebed, door eerlijk zelfonderzoek, door belijdenis van schuld, door het lezen van Gods Woord en door stille overdenking; ziend en hopen en pleitend op deze belofte: *Ik zal* u wederbrengen.

Maar als u in de zonde *leeft* (u voelt zich er wel bij, u geniet er misschien wel van, u bent er gerust en tevreden mee; 's zondags bent u misschien wel wat aangedaan, 's zondagavonds hebt u weer goede voornemens voor de komende week, maar van maandag tot zaterdag leidt u uw eigen leven, zonder God en gericht op uzelf, op nu en op de dingen van deze tijd), als dat zo is, onderzoek uzelf dan. Niet oppervlakkig, maar heel nauwkeurig en diepgravend!

Denkend aan het woord van de profeet Zefanja: *Doorzoek u zelf nauw, ja, doorzoek nauw, gij volk, dat met geen lust bevangen wordt! Eer het besluit bare (gelijk kaf gaat de dag voorbij), terwijl de hittigheid van des HEEREN toorn over ulieden nog niet komt; terwijl de dag van den toorn des HEEREN over ulieden nog niet komt (Zefanja 2:1-2).* Laten wij, voordat we verder gaan, nu eerst zingen uit Psalm 89:14.

*Dan zal Ik hen, die dwaas en wreev'lig overtreên,
Bezoeken met de roe en bitt're tegenheên;
Doch over hem Mijn gunst en goedheid nooit doen enden.
Niet feilen in Mijn trouw, noch Mijn verbond ooit schenden;
'k Zal nooit herroepen 't geen Ik eenmaal heb gesproken,
't Geen uit Mijn lippen ging, blijft vast en onverbroken.*

Gemeente, het gaat vanmorgen in deze voorbereidingsdienst, in deze adventtijd, over het liefdewerk van de komende Herder der schapen. We zagen in onze eerste gedachte, dat Hij het verlorene zal zoeken. Daarna zagen we in ons tweede aandachtspunt dat Hij het verdwaalde zal terugbrengen. Nu onze derde gedachte:

3. De Herder verbindt.

Zijn liefdewerk is verbinden. Want, zo staat er: *het gebrokenen zal Ik verbinden.* Want de goede Herder doet meer. Hij *zoekt* niet alleen, Hij *brengt* niet alleen terug, maar het gaat verder: hij *zorgt* ook voor zijn schapen. En die zorg gaat ver. Die zorg gaat heel erg ver... We zullen dat volgende week bij leven en welzijn zien in de tekenen van brood en wijn. De goede Herder heeft Zijn leven gesteld voor de schapen (Johannes 10:15). Dat had Hij (menselijkerwijs gezegd) niet hoeven doen. Wij hadden gezondigd en wij moesten sterven. Wij hadden, zo zegt ons avondmaalsformulier, de eeuwige dood moeten sterven. Maar dat deed Hij, vrijwillig, in Zijn diepe lijden aan het kruis: Ik stel Mijn leven voor de schapen. *Ik voor u, verlorenen, Ik voor u, weggedwaalde en wegdwalende schapen, daar u anders de eeuwige dood moest sterven.*

Voelt u, gemeente, als ik nooit iets gezien, ervaren, geproefd en geloofd heb van de nood van mijn verloren leven, als het nooit echt nood geworden is in mijn leven, omdat ik zag, dat ik als een verloren mens zonder God over de wereld dwaalde ... Ja, wat *doe* ik dan aan de bediening van het Heilig Avondmaal? Wat *vind* ik daar dan? Hoe *zit* ik daar dan? Enkel maar uit gewoonte? Of om mijne goede naam, om mijn aanzien? Enkel en alleen maar om *mijn* daden en *mijn* geloof te belijden?

De gebrokenen van hart komen *anders* aan en zitten *anders* aan. Hun hart is gebroken. En tegelijkertijd zijn ze zo verbaasd en verwonderd als gebroken: Heere, deed U dat voor mij? De huichelaar, degenen die zichzelf bedriegt, ziet het wonder er niet van in. Die zegt: *'natuurlijk, Jezus is voor mij gestorven!* Hoezo, natuurlijk?

De oprecht gelovige zegt: ik moest *natuurlijk* verloren gaan, dat was en is mijn eigen schuld. Hoe is het toch mogelijk, dat ik komen mag? En hoe is het toch mogelijk dat Hij mij, verloren mens, nodigt aan Zijn tafel?

Om? Om mijn gebroken hart te verbinden.

Want daartoe is Hij door de Vader gezonden. Dat is Zijn taak, dat is Zijn ambt en roeping, en dat is Zijn liefste werk. Hij zegt door de mond van Jesaja in Jesaja 61: *De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen de zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om de gevangenen vrijheid uit te roepen, en de gebondenen opening der gevangenis (...) om alle treurigen te troosten* (Jesaja 61:1-2)

De gebrokenen van hart zijn *gebroken* door het werk van de Heilige Geest, door het werk van Gods ontdekkende genade. De Heilige Geest heeft hen in hun hart enigermate gehaald en getrokken voor het zicht van Gods heilige wet, voor het zicht van Gods heiligheid.

En ze zeggen met Job: *Met het gehoor des oors heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as* (Job 42:5-6).

Ze zijn gebroken door het ontdekkende werk van de Heilige Geest.

Ze zijn ook na ontvangen genade gebroken door hun inwonende zonden, die er nog steeds zijn en die hen zoveel verdriet doen.

Nee, ze juichen niet om hun hart. Maar ze treuren om hun hart.

Zeker, we kunnen juichen van blijdschap om het werk van deze enige Herder, maar hier op aarde nooit zonder een traan om onszelf.

Maar gelukkig heeft de Heere Zelf gezegd: *Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden* (Mattheüs 5:4).

Er zijn, gemeente, zoveel juichende mensen, mensen die altijd zo blij zijn, mensen die doen alsof ze al in de hemel zijn, alsof ze al verlost zijn van het lichaam der zonde. Ze treuren niet meer.

Dat is niet goed. Het zit niet goed in uw hart. U moet niet aangaan.

U doet wel u best om uzelf te herkennen in de aansporingen tot vreugde en blijdschap die er in de Bijbel staan (die waren juist bedoeld voor de treurende), maar u kunt u zelf niet herkennen in het *leven* van de Bijbelheiligen. Het leven van een kind van God is een gebroken leven.

Zeker, er is ook een begin van blijdschap, vrede en vreugde, meer dan alle mensen in deze wereld hebben. Want Hij heelt gebrokenen van hart en verbindt ze in hun smart. Maar de tranen om onze zonden blijven. Zeker als we aan het Heilig Avondmaal zien, wat onze zonden Hem, de Heere Jezus Christus, gekost hebben: Zijn leven, Zijn liefde en Zijn hart. Hoe kan ik dan, onder zoveel liefde en genade, toch nog doorgaan met zondigen?

Als ik daarop let, zeker ook in een week van voorbereiding, dan zeg ik meer en hartelijker dan ooit tevoren: ‘Wee mij, dat ik zo gezondigd heb, en nog steeds zo zondig!’

Als u geen been gebroken hebt, dan hoeft u niet naar het ziekenhuis.

Als u niet gebroken van hart bent, dan heeft de Zaligmaker (wat u betreft) geen werk aan u, en uzelf hebt Hem eigenlijk ook niet nodig. Blijft u dan maar zitten, volgende week... Maar hoor tot uw troost, gebrokenen van hart, want tot u is dit woord, tot u is deze nodiging gericht: *Christus is gekomen om uw gebroken hart te verbinden!*

Door? Met welk verband? Met welk medicijn?

Door het *medicijn van het Woord*. Hij wil uw hart verbinden met deze vertroostende woorden; die zijn voor u bestemd! *Vreest niet, want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids* (Lukas 2:10-11).

Als u met uw gebroken hart niet meer vertrouwt op iets van uzelf, maar buiten uzelf op het woord van deze belofte ziet, met honger en dorst, met uitzien en verlangen naar Christus, omdat Hij alleen de Redder van uw ziel kan en wil zijn, dan mag u aangaan aan het Heilig Avondmaal. Want God houdt uw kleine, wankele geloof, klein als een mosterdzaadje, voor waar. Want Hij heeft het Zelf gewerkt. En Hij wil dat kleine geloof aan het Heilig Avondmaal juist versterken.

Want dat is het tweede middel, het tweede medicijn: het *sacrament van het Heilig Avondmaal*.

Veel mensen zijn geneigd om te denken: het Heilig Avondmaal is voor mensen die alles hebben en die alles zeker weten. Zij denken: hopen? Nee, hebben! Uitzien en verlangen? Nee, bezitten!

Waarom zou u dan nog enige versterking nodig hebben? Wat heeft het sacrament van het Heilig Avondmaal dan voor nut voor u? Waarom hebt u een dokter nodig?

Want u zegt: *Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt* (Openbaring 3:17). Geestelijk rijken, kom volgende week niet naar het Heilig Avondmaal.

Armen zal Hij daar met goederen vervullen, maar rijken zal Hij echt ledig wegsturen.

Maar, niet vergeten, armen en gebrokenen van hart, u die niet uw been maar uw hart gebroken hebt, uitzierend en verlangend en hopen op God, niet vergeten: het Heilig Avondmaal is voor u niet om naar te *kijken* vanuit uw bank, maar om daar naartoe te *komen* en te eten en te drinken van wat de Heere u voorzet.

Er zijn mensen, die bevindelijk weten wat dit alles betekent: hun hart is gebroken, hun ziel treurt naar God, ze zoeken hun leven in Christus, ze huilen tranen van hoop en troost als ze horen: het gekrookte riet zal Ik niet verbreken en de rokende vlaswiek zal Ik niet uitblussen, want Ik zal het verlorene zoeken en het gebrokene van hart helen, maar... ze blijven zitten in hun bank...

Ze zeggen (misschien zegt u het ook wel): 'ik durf niet, dit is te groot...'

Het zijn mensen die zo opzien tegen anderen, en die zichzelf zo laag achten...

Er zijn mensen die het medicijn van de tekens en zegels nemen, zonder dat ze ooit aan de weet gekomen zijn hoe ziek, verloren en dood hun hart is. Ik weet eerlijk gezegd niet hoe

ik *u* moet afhouden, zonder die anderen af te schrikken, die juist wel zouden moeten komen.

Maar hoe zal ik *u* bewegen, u die dit alles *wel* aan de weet gekomen bent, u die het leven buiten uzelf zoekt...? Hoe zal ik u bewegen om niet af te blijven en wel te komen?

Laat ik u dit zeggen:

Met aan te gaan, zegt u dat u in uzelf verloren bent. Of wilt u dat niet? Het formulier voor het Heilig Avondmaal zegt: *we erkennen ermee dat we midden in de dood liggen*.

En met aan te gaan, luistert u slechts naar de stem van Hem naar Wie u zo verlangt. Of wilt u dat niet? Wilt u Hem teleurstellen? Zal uw ziel dan niet steeds verder wegwijnen?

Juist voor u, voor zulke mensen, is dit sacrament gegeven. Voor mensen die geestelijk ziek en zwak zijn, maar hun ogen vol verlangen en heimwee gericht hebben buiten zichzelf, op Christus, die hun leven geworden is.

Want, en dat brengt ons bij het vierde aandachtspunt, bij het vierde werk van de Herder:

4. De Herder sterkt.

Want er staat: *en het kranke zal Ik sterken*.

Dus: Hij wil en zal u, in al uw zielsverdriet, niet laten omkomen. Als Hij dan volgende week *tot u* komt, kom dan, roepend en met tranen *tot Hem*. Zeg dan maar met Esther:

Wanneer ik dan omkom, zo kom ik om (Esther 4:16).

Wat Koning Ahasveros zeggen zou, wist Esther niet.

Wat Hij, de Gastheer van de tafel, Christus zeggen zal en zegt, is dit (kan u zich, in al uw zwakheid en twijfel vriendelijker nodiging voorstellen?): *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen* (Mattheüs 11:28-29).

Gebrokenen van hart, u die zonder Christus niet verder kunt, kom dan volgende week.

Hij zal u doen nederliggen in zijn grazige weiden, hij zal u voeren aan stille wateren (zie Psalm 23:2).

Hoe kunnen we weten, in ons zelfonderzoek voor het Heilig Avondmaal, of het inderdaad zo is, dat onze wonden geheeld zijn door Zijn genezing, en dat onze zieke ziel versterkt is door Zijn genadige komen tot ons?

Dat kunt u, kinderen van God, weten aan een aantal zaken:

1. Dan hebben we honger, blijvende honger naar geestelijk voedsel.

De apostel Petrus zegt: *En, als nieuwgeborene kinderkens, zijt zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen* (1 Petrus 2:2).

Indien gij anders gemaakt hebt, dat de Heere goedertieren is (1 Petrus 2:3).

Wie van ziek beter wordt, krijgt als eerste: eetlust. Zo is het ook in het geestelijke leven.

Als u geen geestelijke honger hebt, is het niet goed met u. Dan moet u volgende week hier niet eten.

2. Dan hebben we (in de tweede plaats) *smaak in de dingen van de dienst van de Heere en in het Woord van de Heere*. Ook als dat Woord ons veroordeelt, corrigeert en bestraft.

De Spreukendichter zegt: *Een verzadigde ziel vertreedt het honigzeem; maar aan een hongerige ziel is alle bitter zoet* (Spreuken 27:7).

3. *En dan beginnen we (in de derde plaats) te wandelen in het spoor van Gods geboden.* Dan gaan we niet als een hond terug naar ons eerdere uitbraaksel (2 Petrus 2:22), maar dan zeggen we: *Hoe lief heb ik Uw wet.* Dan zeggen we met David: *Ik zal de weg Uwer geboden lopen, als U mijn hart verwijd zult hebben* (Psalm 119:32, 97).

Zoek dan, kinderen van God, juist in de komende week van voorbereiding, Christus meer lief te hebben, meer gericht te zijn op Zijn heerlijkheid, de zonde meer te haten, voorzichtiger te wandelen, niet te vertrouwen op eigen kracht, maar alleen op Hem die gezegd heeft: *Hij geeft de moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft* (Jesaja 40:29).

Dan wordt Zijn kracht in onze zwakheid volbracht (2 Korinthe 12:9).

Tot slot, gemeente, de Heere Jezus zegt in Mattheüs 5: *Zo u (...) uw gave zult op het altaar offeren, en aldaar gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft, laat daar uw gave voor het altaar, en gaat heen, verzoent u eerst met uw broeder, en komt dan en offert uw gave* (Mattheüs 5:23-24).

De bekende bijbeluitlegger Matthew Henry zegt daar dit over: *Indien uw broeder iets tegen u heeft, omdat u hem geschaad of beledigd hebt, hetzij in werkelijkheid of in zijne mening* (als u zelf de beledigde bent, dan behoeft er geen uitstel plaats te hebben, (...) er is niets te doen dan hem te vergeven), *maar zo de twist door u is begonnen, en de schuld, hetzij in den beginne of daarna, aan uwe zijde is, zodat uw broeder iets tegen u heeft, ga heen, en verzoen u met hem, eer gij uwe gave op het altaar offert, eer u plechtig tot God nadert in de Evangelie-dienst van gebed en dankzegging, het woord horende of de sacramenten ontvangende.*

De Heere geve ons een gezegende week. Hij geve ons allen die zegen en genade die wij nodig hebben, tot roem van Zijn heilige Naam, tot versterking van het zwakke en gebrokene, en tot bekering van dat wat nog verloren is.

Amen.

Slotzang Psalm 68:5:

Uw hoop, Uw kudde woonde daar;
Uit vrije goedheid waart Gij haar,
Een vriendelijk beschermer;
En hebt ellendigen dat land
Bereid door Uwe sterke hand,
O Israëls Ontfermer!
De HEER gaf rijke juichensstof,
Om Zijne wond'ren en Zijn lof,
Met hart en mond, te melden;
Men zag welhaast een grote schaar,
Met klanken van de blijdste maar,
Vervullen berg en velden.